

SREDNJA VZGOJITELJSKA ŠOLA IN GIMNAZIJA LJUBLJANA,
UMETNIŠKA GIMNAZIJA, DRAMSKO-GLEDALIŠKA SMER

Milan Jesih

GRENKI SADEŽI PRAVICE

”Spol in sklon igralcev nista določena,
želel sem, da so njihove duše široka in svetla pobočja,
saj je sonce pokrovitelj življenja in njegov budni pastir.”

Milan Jesih, avtor drame

”Delo *Grenki sadeži pravice* mi je odprlo pogled na popolnoma novo poglavje igre.

Na trenutke sem morala pozabiti na vse, kar sem vedela do takrat, in narediti drugače.”

Taja Modic, nastopajoča

”Mogoče gre za neko kritiko stereotipov, vendar gre na koncu za posmeh realnemu življenju.”

Laura Cankar, nastopajoča

Mentorsko vodstvo: **Barbara Krajnc Avdić** in **Andrej Jus**

Oblikovanje svetlobe: **Grega Mohorčič**

Kostumografija: **Urška Recer**

Uvodna zvočna slika: **Matjaž Predanič**

Mentorstvo za odrski govor: **Barbara Žefran**

Tehnično vodstvo: **Marko Levičnik**

Fotografija predstave: **Nada Žgank**

Fotografija za gledališki list: **Aljoša Nikolić, Andraž Žigart** in **Urška Rožman**

Gledališki list: **Andreja Kopač** ter **dijaki in dijakinje 4. g**

Oblikovanje tiskovin: **Tanja Radež**

Produkcija: **SVŠGL, ravnatelj Alojz Pluško**

Uprizarjajo dijakinje in dijaki 4. letnika umetniške gimnazije, dramsko-gledališke smeri:

Karin Ahčin, Patricija Buh, Laura Cankar, Hana Drogenik, Helena Fajfar, Tjaša Intihar, Doroteja Juričan, Kaja Kopitar, Urška Kovač, Aleš David Ljoljo, Anabela Mišeljić, Julija Mišič, Maruša Mlakar Otolani, Taja Modic, Ivana Kristina Mohar, Aljoša Nikolić, Liza Ramoveš, Nastja Sirk, Aljaž Skarlovnik, Tamara Šmit, Anže Testen, Ksenija Toš, Nika Vajnhandl, Anamaria Varga Okorn, Loredana Hana Vegelj in **Andraž Žigart**

Plesni in gledališki center PGC, Kardeljeva ploščad 28 a, Ljubljana

Premiera: **četrtek, 8. marca 2018, ob 19.00**

Ponovitve: **petek, 9. marca 2018, ob 13.30 in 18.00**

Drage dijakinje in dijaki 4. g,

*veliko vsega bi vam še rada povedala in slišala od vas. Ta štiri leta, ki smo jih na urah preživali skupaj, so prav gotovo označila vaša in tudi moje življenje in z veseljem se jih bom spominjala in pripovedovala o njih naslednjim generacijam. Vez, ki se splete med ljudmi, ki skupaj ustvarjamo, je vedno posebna. **Ker je ustvarjalni človek zame edinstven.** To je človek, ki me zna presenetiti, ki se mu lahko čudim, ki me uči. In proces učenja se v ustvarjalnem poklicu nikakor ne konča s srednjo šolo, ne s fakulteto, ne s poklicem in tudi z upokojitvijo ne, saj ustvarjalnost v resnici ne nagovarja človeka samega, ampak njegov potencial, njegove zmožnosti, ki pa so v človeku neskončne. Zato mora ustvarjalec biti zaljubljen v ustvarjalni izziv in ljubiti pot, ki jo je izbral, tudi ko je to težko. **In velikokrat je težko.** Lahko pa, pogledajte v zgodovino, določijo civilizacijo.*

V tej generaciji vas je veliko potencialnih ustvarjalcev, zato vam še v zadnjem trzljaju svojega mentorskega vpliva na vas polagam na srce: stopite na to pot samo,

- ▶ *če ste tako noro zaljubljeni v ustvarjalne izzive, da razmišljate o njih v svojem prostem času,*
- ▶ *če ste tako odločni, da delujete,*
- ▶ *če ste tako potrpežljivi, da se znate umakniti pred drugimi in počakati,*
- ▶ *če znate deliti,*
- ▶ *če ste tako močni, da iz bolečine ustvarite,*
- ▶ *če imate smisel za humor,*
- ▶ *če ste tako živi, da vpijete in se ne bojite svojega glasu,*
- ▶ *če ste tako srčni, da podprete druge,*
- ▶ *če ste tako vztrajni, da ne obupate,*
- ▶ *če ste tako iznajdljivi, da najdete pot tudi, ko je drugi ne vidijo,*
- ▶ *če čutite klic, ker to bo vaš poklic, ne služba.*

Želim vam vse najboljše na vaši življenjski poti in se od vas poslavljam z mislijo starega kitajskega filozofa Konfucija: »Kamorkoli greš, pojdi z vsem svojim srcem.«

Barbara Krajnc Avdić, profesorica

Pokrajine vašega norega, lepega sveta ...

Zapis k produkciji 4. letnika

Jesihovi *Grenki sadeži pravice* so me na moji režijski poti močno zaznamovali. Namreč, pred nekaj leti, ko sem bil »svež« režiser po ravno zaključenem študiju na AGRFT, sem to besedilo postavljal na novogoriški oder. Predstava je otvorila Ravnikarjev Mali oder, ki so ga takrat ravno zgradili, in ker je bila to prva predstava v njegovi zgodovini, sem si za nalogo uprizoritve zadal, da izhajamo predvsem in zgolj iz igralske »kreativne norosti«, drugače rečeno iz *ludensa*. Delal sem s štirimi vrhunskimi mladimi igralci in užitek v iskanju možnosti postavitve posameznih prizorov je bil navkljub trdemu delu strašanski.

Ko sem tokrat kot pedagog izbral besedilo (komedijo za 27 igralcev!) za končno produkcijo 4. letnikov gledališkega oddelka, sem se takoj spomnil na to Jesihovo mojstrovino. **Uprizoritev od igralca namreč zahteva natančnost, sproščenost in neustrašno kreativno norost. Ter otroško igrivo bebavost.** Otroško zato, ker se otroci vedno igrajo zares. Nikoli ne hlinijo igre, pa če je navzven še tako banalna. Vzamejo si jo z vso predanostjo in resnostjo. In dijaki na koncu srednje šole to še vedno nosite v sebi (če le niste imeli smole, da bi vas življenje kruto zaznamovalo tako, da vam je to odvzelo), hkrati pa besedilo ponuja, da si kontekst te otroške igre vsak izmisli sam. To sva z mentorico tudi spodbujala v želji, da ustvarite lastne avtentične »otroške igre« (prizore), s katerimi nam govorite zgodbe – po svoje.

V gledališču namreč vedno ustvarjamo svoj svet. Vendar za to, da ga gledalec sprejme in se vanj naseli, ni tako pomembno, ali je ta svet gledalcu verjeten, pač pa da je ta svet za igralce edini možen. Če vsi igralci verjamejo v ta svet in v njem bivajo z vso živostjo in odzivnostjo, potem mu tudi gledalec verjame in se mu pusti zapeljati – pa če je še tako neverjeten, kot je neverjeten svet *Grenkih sadežev pravice*. Moja velika želja je, da boste mladi igralci imeli pogum, da se brez zadržkov prekopicnete v svet svojih lastnih kreativnih norosti in nam pokažete pokrajine svojega norega, lepega sveta.

Andrej Jus, profesor

Grenki sadeži pravice ali pot domišljije skozi postavitev dramskega dela

I. Nekaj besed o avtorju in *Grenkih sadežih pravice*

Milan Jesih se je rodil 14. aprila 1950 v Ljubljani. Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je študiral primerjalno književnost in za tem deloval kot pesnik, dramatik, pisec radijskih iger in pisec za otroke. Spada med najpomembnejše slovenske literarne ustvarjalce, ki je za svoja dela prejel številne nagrade, med drugimi l. 1991 Grumovo nagrado za najboljšo novo izvirno besedilo *En sam dotik* in l. 2002 Prešernovo nagrado za pesniški opus.

Gledališkemu občinstvu se je prvič predstavil leta 1969 v Gledališču Pupilije Ferkeverk. Začetek njegove dramske poti sega v leto 1974, ko so v Eksperimentalnem gledališču Glej uprizorili njegovo prvo samostojno igr *Grenki sadeži pravice*, v tistem času novo in sveže besedilo, na podlagi katerega je nastala predstava. Občinstvo jo je z navdušenjem sprejelo. Njena novost je bila predvsem v svobodnem postavljanju različnih prizorov in poigravanju z različnimi jezikovnimi stili in zvrstmi. Podoben dramaturški model je Jesih kasneje uporabil tudi v drugih igrh. Delo je montaža množice prizorov iz vsakdanjega življenja, ki med seboj niso logično povezani in ki izpostavljajo aktualna družbena vprašanja, kot so: erotika, nasilje, politika in filozofija, šola in spolnost, kultura in tehnika, smrt in svoboda. Ob tem sem se spraševala, kako si bom potemtakem kot gledalka ustvarila časovno premico dogajanja in ji sledila. V »komediji« namreč nastopajo štirje dramski liki, ki pa niso pravi dramski karakterji, saj se njihova vloga menja iz prizora v prizor. V 58 prizorih te štiri osebe odigrajo 140 vlog, vsaka okoli 35. Ob tem sem razmišljala, kako bodo takšni nalogi lahko kos moji sošolci in sošolke ...

II. Posebnost *Grenkih sadežih pravice*

Grenki sadeži pravice so pomembni predvsem zaradi tistega, česar v njih ni: ni sistema, metode, sporočila, fabule, konflikta, didaskalij, logičnega zaporedja dogodkov, praktičnih in operativnih napotkov za odrsko uprizoritev igre. Vsaka situacija se nekoliko razvije, nato pa preide v novo situacijo. Zakaj se ne razvije do konca? Zakaj ima le začetek in nadaljevanje prepusti gledalcu? V *Grenkih sadežih pravice* gre namreč

predvsem za kombiniranje različnih situacij, izdelanih iz dramskih karakterjev, od katerih sta odvisna tako dramski govor kot dramsko dejanje. Menim, da je ravno ta »izdelava« karakterjev nadvse pomembna, saj se šele s tem pokažejo njihove medsebojne povezave. Kljub temu da na koncu vse štiri osebe umrejo, konec ni tragičen, saj bralca ne prizadene, gre namreč samo za eno od številnih situacij. Kot se veliko ljudi izgublja skozi življenje, tako je tudi v drami; polno nasilnih prekinitev in nedokončanih misli. Ključno pravilo, ki kroji življenje, je pri Jesihu jezik.

III. Dramski prostor, čas in jezik

Dramski konflikt pri Jesihu je podoben jeziku, ki ga nadomesti jezik, kar ustvarja svojevrstno dinamiko. V uvodnih didaskalijah izvemo, kje in kdaj bo potekalo dramsko dogajanje, česar kasneje didaskalije ne omenjajo. Vsak prizor se dogaja drugje. Zaslutimo sicer, kje pogovor poteka, kar je razvidno iz situacije ali pogovora, medtem ko prostor ostaja nedefiniran, prav tako nedoločen in fragmentiran je tudi dramski čas; gre za prikazovanje daljših časovnih obdobij s posameznimi izseki in velikimi časovnimi preskoki. Čas postane nepomemben, nadomestijo ga druge prvine. Koler (2004: 27) zapiše: »Lahko bi rekli, da gre iluzija v nekakšno brezčasnost, saj jo rušijo prizori.« Osnovna tema igre je tako jezik, ki je po Jesihu tisti, ki ustvarja dogajanje, kjer liki prevzemajo svojo identiteto glede na jezikovno situacijo, v kateri se znajdejo. Vsak prizor je napisan v različnem stilu, medtem ko nasprotje med stili ustvarja dinamiko, ki nadomešča dramski konflikt. Poleg slenga in narečij so prisotni tudi drugi jeziki (nemški, francoski, srbohrvaški), nižji pogovorni (kletvice), celo pasji.

Drama govori o vsem in hkrati o ničemer. Rekla bi, da v *Sadežih* najdemo podobo človeka, ki je v svetu izgubil stališče in se tako prilagaja situaciji. Človek je brez zagona, zato je tudi njegovo življenje brez smisla. Svet brez idej in idealov se prelevi v dolgčas. Tako kot pravi Jesih sam: »V *Sadežih* je mogoče najti sporočilo, a nočem reči nič dokončnega. Če v igrh ponujam kakšno sporočilo, potem je to vzhičenost, navdušenje, pa tudi osuplost nad mnogoterostjo resničnosti.« (Koler: 2004, str. 23)

IV. Sodelovanje pri uprizoritvi *Grenki sadeži pravice* 2018

Moje sodelovanje pri drami je izhajalo iz zanimanja, kako so »dramo« doživeli sošolci in sošolke, ki sem jih spremljala skozi proces dela kot opazovalka in zapisovalka. Vaje za predstavo so potekale v skupinah od treh do petih igralcev. Prvi korak sta bila branje in analiza besedila, za tem je sledilo ustvarjanje prizorov. Vsaka skupina je izbrala določen odsek oziroma prizor iz dela, si zamislila prostor in situacijo ter jo razvijala. Vaje so se mi zdele precej naporne: popravljanje, spreminjanje prizorov, učenje teksta na pamet, zbranstvo ter osredotočenost na delo ..., marsikdo si tega niti ne predstavlja. Med procesom sem intervjuvala sošolce in sošolke ter fotografirala prizore. Vse fotografije so nastale na vajah za predstavo, medtem ko je vsak sošolec izpostavil svoj vidik procesa.

Karin Ahčin: »Ker imam štiri različne vloge, je bilo vse toliko težje. Gledalci morajo, sploh pri komediji, takoj dojeti, kaj gledajo. **Pritegnila sta me dialog in njegova duhovitost.** Na odru in v prizorih se počutim sproščeno, saj se med seboj dobro razumemo in predvsem nas združuje ljubezen do gledališča in nastopanja.«

Andraž Žigart: »Z liki sem se poskušal približati predvsem njihovim značilnostim, ki so delno vidne iz besedila, delno pa sem jih dodajal sam skozi kontekst in pri tem nisem imel nobenih zadržkov. **Pri ustvarjanju predstave mi je bila vseč ustvarjalna svoboda.**«

Loredana Hana Vegelj: »Liki puščajo ogromno prostora za svobodno interpretacijo, dojemaj jih lahko v ženskih ali moških vlogah, kakor se odločiš, kar tudi pusti več prostora za zabavo ob odkrivanju lika. **Všeč mi je tudi to, da je drama absurdna.** Na trenutke se zaradi tega lahko zares sprostiš in uživaš, ker odkriješ čisto nove dimenzije. Kul je tudi dejstvo, da večinoma sami ustvarjamo prizore, oba profesorja pa usmerjata in pomagata tam, kjer je potrebno.«

Anonimna sošolka: »Težko bi bilo najti zgodbo v tako absurdnem delu. **Če delo razkosaš na manjše koščke, lahko v njih najdeš zgodbo, vse skupaj pa nima nikakršnega smisla.** Zgodba po mojem mnenju govori o vsem, od politike do zabave.«

Patricija Buh in Julija Mišič: »**Mati ... ne rigat!**«

Anonimni sošolec: »**Pri ustvarjanju predstave mi je bilo vseč, da je to komedija, odvrnilo pa me je, da smo morali celotno predstavo sestaviti sami.**«

Laura Cankar: »Povezave med prizori ravno ni. To je delo Milana Jesiha, zato si lahko sam predstavljaš kraj, čas in lik iz nekega odseka tega dela. **Mogoče gre za neko kritiko stereotipov, vendar na koncu gre za posmeh realnemu življenju.**«

Laura Cankar: »S samim likom nisem imela težav, ker gre za bolj karikirano igro. Drugače pa je bila težava na samem začetku, kako prizor postaviti na čim bolj realen način, vendar v smešno situacijo. **Pokazalo se je, da je težava prihajala iz strahu, da ne bo dovolj dobro, smešno, ampak na koncu se je vse lepo izteklo.**«

Ivana Kristina Mohar: »V like se vživljam predvsem skozi psihološke geste. Nekateri liki vlečejo, drugi potiskajo ali zavijajo. **Glede na njihovo vlogo v prizoru določim, kaj od tega počne točno določen lik, in poskusim to skozi telo izvleči iz sebe.** Pomaga mi tudi to, da naredim okvirno analizo vloge, določim karakterne in zunanje značilnosti in seveda odnose do drugih likov. Preko improvizacije sem spoznala, kaj na odru najbolj zaživi, in to situacijo sem tudi ohranila.«

Ivana Kristina Mohar: »Pri ustvarjanju naj te stvari ne bi odvrčale, a če te, jih izkoristiš in obrneš tako, da še vedno lahko delaš. **Moraš biti odprt za vse ideje in naloge, ki jih dobiš.** Vsekakor te na neki točki v ustvarjalnem procesu postane strah in ne veš, kako nadaljevati. **A takrat je čas, da se kot igralec odpreš in si dovoliš narediti nekaj, kar si mislil, da ne zmoreš ali celo nočeš.** Ker največkrat je ta "nočem" ključnega pomena za razvijanje tako igralca kot tudi prizora.«

Urška Kovač: »Ni me motilo, da so se osebe skozi prizor menjavale, saj to daje predstavi specifično dinamiko. **Pritegnili so me predvsem odnosi in kako in kam postaviti kateri prizor.** Drama je sicer sestavljena iz prizorov, ki so (eni bolj, drugi manj) povezani in se prepletajo. Pisana je po toku misli, zato vsebinsko ni veliko povezav.«

Helena Fajfar: »Ustvarjanje predstave je vedno posebno vzdušje, še posebej, če lahko vplivaš na razvoj prizorov, kar je pri Grenkih sadežih mogoče. **Ustvarjanje karakterjev je težko, a zanimivo.**«

Tamara Šmit: »Pri ustvarjanju predstave se mi je zdelo najbolj zanimivo to, da smo tokrat uporabili drugačen pristop k spoznavanju lika kot prejšnje leto. **Poleg tega pa smo imeli tudi veliko svobode, ko je prišlo do postavljanja prizorov.**«

Taja Modic: »Delo Grenki sadeži pravice mi je odprlo pogled na popolnoma novo poglavje igre. Na trenutke sem morala pozabiti na vse, kar sem do takrat vedela, in narediti drugače. Težko mi je bilo preiti iz uprizarjanja nečesa realnega v nekaj grotesknega in v mnogih prizorih irealnega. Morala sem popolnoma spremeniti svoj pogled in se sprostiti. Tako mi je delo postalo prijetno in zabavno in Sadeži so se malo posladili.«

Liza Ramoveš: »Večina predstave je zelo komična in karikirana, zato se je mogoče težje živjeti, ampak odigrati ni težko. Delo mi je všeč, saj je to komedija.«

Ksenija Toš: »Pritegnili sta me likovna domišljija in pogum.«

Anamaria Varga Okorn: »Ko mi je profesorica Kranjc Avdić rekla, da moram na odru biti drznejša, me je zagrabil strah. Kako naj bom drzna? Kaj, če se osramotim? Kaj, če vse, kar storim na odru, ni dovolj dobro? Taka neumna vprašanja mi grejo po glavi, že odkar vem zase. Kot da bi bila obsedena sama s seboj in s tem, kakšno me vidijo drugi. Ampak šele ko mi je profesorica rekla, naj bom drznejša, sem začela razmišljati drugače. Pa je sploh pomembno? Je pomembno, kako izgledam? Mar ni napaka ravno to? Napaka? Dejanje, iz katerega se lahko nekaj naučim? Življenje je polno napak. Igralec pa tudi. Kako naj se razvijam, če ne naredim česa narobe, če za vedno ostanem na istem mestu, ker si ne upam biti drzna? Razvoj je ključen. In padci in ponovna gradnja. Pa sploh ne vem, o čem govorim.«

GRENKI SADEŽI ŽENSKE

Lilit.

Najlepša deklica – spominjala je na rožo iz samega rajskega vrta.

Demon noči, čarovnica, kača.

Je morda ona sikala Evi?

V njenih očeh je bila temna magija.

Njene prsi so bile okrvavljene s strupom.

In ženska ni rojevala otrok.

Temveč demone.

Videla sem jo – oblečena je bila v kri. Ne vem, v čigavo.

Eva.

Ko so govorili o njej, se je zdelo, da govorijo le o mitu.

O legendi.

Ko so govorili o njej, so besede imele grenak priokus nevoščljivosti.

Za njo so se drli

POŽREŠNICA

In

GREŠNICA

In

....

Videla sem jo – spreletaval me je srh njene bolečine.

*Pripovedovali so mi o prvotnem grehu, o ženski, ki si je drznila preveč,
o ženski, ki je ugriznila v sadež, o ženski, ki se je poigravala z Bogom,
o ženski, ki je zapečatila usodo.*

Oh, že ob rojstvu sem slišala sikanje kače.

Prišepetovala mi je, naj grešim.

Zapeljala me je s svojimi temnimi očmi in že s prvim dnevom na Zemlji sem padla v pekel.

Rekli so mi, da naj zato krivim Evo. Lilit.

Videla sem jo – oblečena je bila v kri. Ne vem, v čigavo.

Videla sem jo – spreletaval me je srh njene bolečine.

Videla sem jo – v svojem odsevu, čutila sem grenkobo njenega greha po celem telesu.

*Ko se ženska poigrava z Bogom, ko zapusti moškega,
takrat ji uspe biti tako Bog kot Hudič hkrati.*

Oh, ti Grenki sadeži (ne)pravice.

Anamaria Varga Okorn

VIRI:

- Koler, S. (2004). *Grenki sadeži pravice*. Ljubljana: DZS

- Matevc, T. Matevc, G. in Strelec, S. (2007) Milan Jesih. Dostopno prek: http://sigledal.org/geslo/Milan_Jesih

- Sošolke in sošolci oziroma nastopajoči: Aleš David Ljoljo, Doroteja Juričan, Nika Vajnhandl, Taja Modic, Helena Fajfar, Aljoša Nikolič, Anamaria Varga Okoran, Aljaž Skarlovnik, Andraž Žigart, Maruša Mlakar Otolani, Ksenija Toš, Kaja Kopitar, Julija Mišič, Anabela Mišeljič, Ivana Kristina Mohar, Patricija Buh, Nastja Sirk, Hana Drofenik, Liza Ramoveš, Loredana Hana Vegelj, Lura Cankar, Karin Ahčin, Urška Kovač, Anže Testen, Tjaša Intihar, Tamara Šmit, Ksenija Toš

- Fotografije: Aljoša Nikolič, Andraž Žigart in Urška Kovač

Zapis je avtorsko delo Urške Rožman pod mentorstvom prof. Andreje Kopač.

JESHOVSTVO ALI KOLEKTIVNI TEKST [P]O PRIZORIH

PRIZOR: 4 STVARI

4 skupna leta, 4 izgube, pesmi štirih, štiri kurbe. (Ali več?)

4 stvari me spravljajo ob pamet: plavolasa zavist, kranjska kača, umazana duša in maska z več obrazi.

4 stvari me spravljajo v žalost: zahrbtni šepet, sikanje v prazno, streljanje strel v srce in prazne obljube.

4 stvari me držijo nad vodo: flaša rujnega, s soncem obsijano polje, iztekajoč se čas in misel na boljšo prihodnost.

In še četrta stvar, ki mi leži na duši ... popuši.

Zapicali: Anže Testen, Liza Ramoveš, Helena Fajfar, Anabela Mišeljić, Tamara Šmit

ŠAH MAT

Kje je hlapec?

Šel je na vas iskat drugega gospodarja in se odločil, da bo raje sam svoj gospodar.

Uspelo mu je vse, kar si je zadal, zato je tudi gospodar postal.

Tako pač je v tej zahojeni vasi.

Vasi? Slovenija je dežela!

Ne, mislil sem v asi oziroma v asu ali z asom, kakor pač vzamete.

Žal ne morem vzeti nikakor drugače kot s kraljem.

Šah mat.

Kaj naj napišem na to?

Prazni se moja votla glava.

In polni se moje srce hrepeneče.

Patetičen si! Nehaj!

Kaj pa ti? Krota usrana!

Kaj pa ti?

Uredu, malo sem utrujena.

BUREK NA MIKLOŠIČEVI

Kaj je, gospod, a ste padli?

Ne, ne, iščem trgovino.

Aja, OK; če bi radi v Spar, pojdite levo, za Hofer pa ravno.

Fak, samo to je daleč. A ni nič bližjega?

Mogoče bi lahko šli na burek na Miklošičevo, bomo hitreje.

Vinoteka je blizu.

Imamo kaj frišnega muškata?

Samo star je v kleti. Grd, pokvarjen.

Zamrmraj mu to, če si upaš!

Upam ne, ravno zato pa bom »jebal mater«!

Samo da ne moje!

Tudi ne bi tvoje.

Raje bi sosedovo.

Tako je to, vsi bi raje sosedov traktor ali pa ženo.

(Dokler ne pride do piva, tam pa se vse neha, ne neha, ustavi!)

DRUŽINSKE VEZI

Zanesemo se na vas, to je glavno!

Ja na koga drugega pa, Kekec? Na njo, ki je veliko več zagrešila?

Ampak nihče ni bil čisto prepričan, če je to res.

Vsi so vedeli, da resnica ni plenica, a vseeno smrdi.

Ja, ja. Nekaj pokvarjenega je v dolini Kranjski.

To mi je totalno prezentno.

Totalno se strinjam.

Jaz pa več ne, nimaš kaj, saj se nikoli ne strinjava.

Ampak enkrat za spremembo bi se pa lahko.

GLEJ SEBE, DAJ!

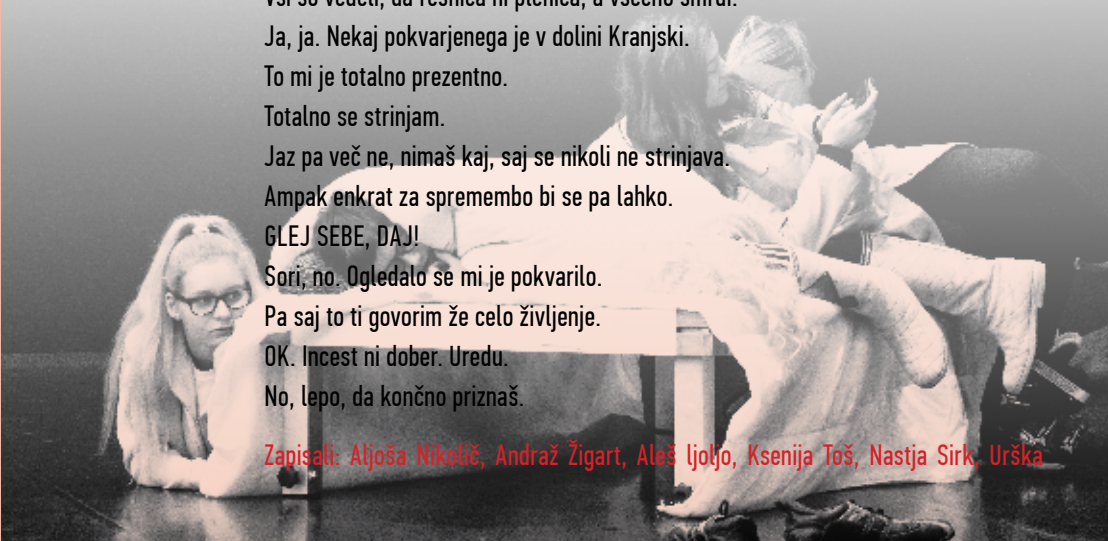
Sori, no. Ogledalo se mi je pokvarilo.

Pa saj to ti govorim že celo življenje.

OK. Incest ni dober. Uredu.

No, lepo, da končno priznaš.

Zapicali: Aljoša Nikolič, Andraž Žigart, Aleš Ljoljo, Ksenija Toš, Nastja Sirk, Urška

Uredila: Andreja Kopač / Avtorji besedil: Barbara Krajnc Avdić, Andrej Jus, Urška Rožman ter dijakinje in dijaki 4. g

Fotografije: Aljoša Nikolić, Andraž Žigart, Urška Rožman / Oblikovanje: Tanja Radež

Lektura: Anka Dušej Blatnik / Zahvala: Barbari Krajnc Avdić, Andreju Jusu, Anki Dušej Blatnik

Aljoši Nikoliću in Andražu Žigartu in dramsko-gledališkemu aktivu SVŠGL

